

Begrundelsespapir til uformelt møde om anklage om mobning, d. 21. marts 2014

Jeg er via min TR, fredag d. 7. marts, gjort bekendt med, at IUP's ledelse har noget at udsætte på mit virke, og at det er så alvorligt, at det muligvis kan føre til tjenstlige sanktioner. Efter adskillige forespørgsler til instituttets ledelse om problemets karakter og begrundelse er jeg pr. mail mandag d. 17. marts blevet inviteret til herværende møde for at drøfte AU's personalepolitik og mere specifikt afsnittet om mobning. Der henvises i indkaldelsen til AU-s personalepolitik, afsnit 2.7, der i store træk er en afskrift fra arbejdstilsynets såkaldte AT-vejledning D.4.2 fra marts 2002. Pr. mail er jeg, onsdag d. 19 marts, efter opfordring fra både TR og undertegnede, desuden blevet gjort bekendt med, at "en kollega har oplevet sig krænket". Det er alt, hvad jeg har kunnet få at vide på 14 dage.

(Kilder:

<https://arbejdstilsynet.dk/da/regler/at-vejledninger-mv/arbejdets-udforelse/d-4-2-mobning-og-seksuel-chikane/d42-mobning-og-seksuel-chikane.aspx?p=1>

http://www.au.dk/fileadmin/www.medarbejdere.au.dk/hr/Politikker_strategier/Politikker/Personalepolitik_for_AU_2011_skaerm.pdf)

Jeg har ikke fået yderligere information om, hvad henvendelsen vedrører, hvilket jeg gerne indledningsvis vil sige, at jeg finder meget kritisabelt og faktisk også ubehageligt. Det håber jeg, I kan forstå. Måske er der ligefrem tale om en form for mobning af undertegnede? I al fald fremgår det af personalepolitikens afsnit 2.7. om mobning, at det er mobning, hvis man "tilbageholder nødvendig information", eller hvis man "besvarer et forsøg på samtale med tavshed".

Jeg har, så vidt jeg ved, aldrig i mit voksne liv mobbet noget menneske – tværtimod forsvarer jeg altid mennesker, der bliver uretfærdigt behandlet, og det har jeg også gjort på universitetet, hvilket mange kolleger har været meget glade for. Derfor kan jeg slet ikke forbinde noget med "mobbeanklagen".

Jeg er imidlertid ad omveje blevet orienteret om, at det drejer sig om en e-mail fra professor Jens Rasmussen, hvor han skriver, at han føler sig mobbet/krænket af mig. Eftersom jeg aldrig har talt med Jens Rasmussen, men blot skrevet og kritiseret hans arbejde i fuldstændig offentlighed, må jeg gå ud fra, at mødeindkaldelsen har sin årsag i noget, jeg har skrevet i den offentlige debat.

Jeg vil i det følgende bære bevis for den påstand, at begrebet ”mobning” ikke kan forbindes til mit offentlige virke eller til min relation til Jens Rasmussen, og at der derfor ikke eksisterer et rationale for herværende møde. Mødets hele præmis er altså forkert. Det er derfor heller ikke et møde efter afsnit 2.7’s regler, hvilket muligvis også ligger i betegnelsen ”uformelt møde”. Der er ni begrundelser for påstanden: To hovedargumenter og syv underargumenter. Alle argumenter er efter min opfattelse hver for sig tilstrækkelige til at underbygge min påstand.

1. Hovedargument A

I begge de nævnte kilder finder man følgende definition af mobning, der både indeholder et subjektivt og et objektive kriterium:

"Det er mobning, når en eller flere personer regelmæssigt og over længere tid - eller gentagne gange på grov vis - udsætter en eller flere andre personer for krænkende handlinger, som vedkommende opfatter som sårende eller nedværdigende. **De krænkende handlinger bliver dog først til mobning, når de personer, som de rettes mod, ikke er i stand til at forsvare sig effektivt imod dem.**"

Allerede den sidste fremhævede sætning, det objektive kriterium, umuliggør mobning i dette tilfælde, idet dem, som jeg kritiserer, udgør nogle af de mest magtfulde personer inden for pædagogik i Danmark, hvilket jeg har godtgjort i mit seneste indlæg ”Danmarks Pædagogiske Oligarki” og flere andre steder. Disse mennesker har adgang til store organisationer, egne blogs, tidsskrifter, ministerielle hjemmesider og alle mulige udvalg og kommissioner. Og de kan også skrive direkte på min hjemmeside eller i avisen, hvor vi så kan drøfte tingene i fuld offentlighed. Det har vi gjort før, og det er gået fint, og jeg har endda inddraget deres indlæg, i fuld længde, i min nyeste bog. De er altså objektive set i høj grad i ”stand til at forsvare sig effektivt” – langt mere ”effektivt” end jeg.

Det er altså ikke nok at ”opfatte” det, som om man bliver moppet - det er ikke nok med et subjektivt kriterium – der skal også være et ”objektivt” kriterium, og allerede her falder enhver mobbeanklage helt fra hinanden.

1. Hovedargument B

Men også selvom Rasmussen ”opfatter” situationen som krænkende i subjektiv forstand, hvilket naturligvis er beklageligt og synd for ham, så har han ingen substantiel grund til en sådan følelse. Jeg retter kun kritik af hans offentlige handlinger og skrivelser, og jeg har aldrig udtalt mig om hans person eller udtalt mig i grove eller åbenlyst urigtige vendinger. F.eks. har jeg aldrig skrevet, at ”Rasmussen er skrækkelig”, men kun at ”Rasmussens teori er skrækkelig”, en vurdering der bygger på omfattende analyser af tekster, indlæg og dokumenter, og som derfor er uhyre velbegrundet.

Jens Rasmussens offentlige handlinger og ytringer nævner og vurderer jeg til gengæld igen og igen, men det er jo fordi, at Rasmussen er repræsenteret i stort set alle væsentlige policy-udvalg vedrørende uddannelsespolitiske emner i Danmark, og fordi jeg endnu ikke har fået et svar, jeg er tilfreds med.

Det er denne rationelle og medborgerlige ihærdighed, som altså har en objektiv grund, der formodentlig opleves som ”irriterende”. Jeg beklager, hvis han forveksler en sådan ”irritation” med ”krænkelser”, men jeg synes faktisk, at han i så fald, for at beskytte sig selv, bør trække sig fra offentlig virksomhed og i stedet koncentrerer sig om andre aktiviteter. Min pointe er altså, at hvis Rasmussen er ked af det, hvilket jeg beklager, så er det ikke knyttet til krænkelse, men til irritation og ærgrelse eller måske til manglende evne eller energi til at fastholde og forsvare sine synspunkter og handlinger, hvilket ikke betyder andet, end at de dominerende synspunkter i samfundet er ved at skifte.

Det ”subjektive kriterium” er derfor heller ikke opfyldt. Der er derfor ikke tale om mobning overhovedet. Der foreligger ingen krænkelse, og Rasmussen har rig mulighed for at forsvare sig effektivt.

2. Diverse underargumenter

- a. De udtalelser, der er kilden til ”irritationen”, er faldet på en privatfinansieret blog. For at sådanne udtalelser skal indgå som en del af personalepolitikken på et offentlig ansættelsessted, skal der være tale om særligt grove ytringer. Ellers overskrider universitetet grænserne for sin magt som ansættelsesmyndighed. Jeg nævner dette som et underpunkt,

fordi mine indlæg efter min opfattelse uden problemer også vil kunne og bør indgå som en del af min ansættelse som pædagogisk filosof ved et europæisk universitet.

- b. Jeg deler synspunkt med mange andre. Professor Peter Kemp betegner f.eks. Rasmussen som en ”ekstremistisk forsker”, adjunkt og forfatter Brian Degn Mårtensson har tilsvarende formuleringer på sin blog på folkeskolen.dk, og Dansklærerforeningens formand, Jens Raahauge, har udtrykt lignende synspunkter – og det er blot eksempler. Desuden støttes mine synspunkter af mange personer og grupper i samfundet; folk, der er centralt placeret i kirkelige, skolepolitiske og faglige udvalg og foreninger, men som blot pt. er uden indflydelse på skolepolitikken. Jeg er altså en slags passage for en social og kulturel strøm, og det er det modsatte af at ”mobbe”.
- c. Men på trods af dette - under punkt b nævnte - åndelige selskab, er jeg i organisatorisk forstand alene - en helt-alene-i-verden-Klodshans, som blot siger, hvad han kan se, og hvad han mener, lige op imod landets magthavere. Sådant en tossegod idealist kan da aldrig anklages for mobning. Måske kan der være utilsigtede injurier, men det er noget andet, og det har jeg heller ikke været på tale i herværende sag.
- d. Der er ingen af de handlinger, som opregnes i den personalepolitiske pjece, som kan relateres til min kritik af Rasmussens arbejde, med mindre man drejer ordenes betydning til ukendelighed, hvilket vil medføre en psykologisering af den offentlige sfære, som ingen kan være tjent med. Jeg har endda ved flere lejligheder og på lidt forskellige måder sagt, at Rasmussens ideer har haft stor betydning for dansk pædagogik. At jeg så vurderer denne betydning kritisk, er noget andet.
- e. Det skal noteres, at Rasmussen tidligere har forsøgt at intimidere mit offentlige arbejde. F.eks. var han en udløsende årsag til, at redaktionen på bladet Folkeskolen.dk lukkede min meget velbesøgte og roste blog tilbage i 2012. ”Mobbe”-anklagen opfatter jeg derfor som et bevidst eller ubevidst forsøg på at reducere en pågående faglig og politisk strid om offentlige emner af fælles interesse til simpel psykologi.
- f. På den liste af mulige årsager til mobning, som står i Arbejdstilsynets tekst, er der ingen, der kan relateres til offentlige diskussioner af anliggender af fælles interesser. ”Årsagerne” har alle sammen noget at gøre med personlige og sociale forhold på arbejdspladsen og i organisationen, og eftersom jeg aldrig har talt med, hilst på eller samarbejdet med

Rasmussen, og eftersom han sidder i den anden ende af landet i helt andre funktioner end jeg, så duer det argument jo ikke.

- g. Endelig må man sige, at hvis man vil være magtfuld, må man også være lidt tykudet i et demokrati. Det tilsiger den sunde fornuft og almindelig demokratisk praksis igennem hundredevis af år. Tænk blot på Kierkegaards kamp mod de danske biskopper eller Carsten Jensens kritik af Anders Fogh Rasmussen i sin tid.

Det var i alt 9 argumenter, som hver for sig i sig selv er tilstrækkelige til at konkludere, at man ikke kan knytte begrebet ”mobning” an til noget, som jeg har gjort, sagt eller skrevet. Der er altså 9 fulde og selvstændige tilbagevisninger.

3. Hvis sagen ikke handler om mobning, hvad handler den da om?

Denne sag handler slet ikke om mobning. Den handler om mine frie muligheder for at øve faglig, politisk og personlig kritik af dansk pædagogiks allermest indflydelsesrige personers offentlige handlinger og ytringer og dermed om muligheden for at skabe pædagogisk energi og vækst i samfundet for os alle sammen. Der er kun to begrænsninger på denne frihed, som er relevante her: Det ene er, om der er **åbenlyst urigtige forhold**, hvilket ikke er tilfældet. Det andet er, om der er **ærekrænkende ytringer**, hvilket heller ikke er tilfældet. I modsat fald må man pege på de sætninger, der kan være tale om, for jeg kan ikke finde nogen, og det er der heller ingen andre, der har kunnet.

Vi er med andre ord meget langt væk fra mobning eller injurier. Vi er ikke engang i nærheden. Og jeg synes faktisk - det ville jeg i al fald gøre, hvis jeg var leder - at universitetet bør tilbyde Rasmussen psykologisk hjælp og foreslå, at han forlader nogle af sine mange offentlige poster, når han føler sig så ”irriteret” af en lille ensom lektors iagttagelser; iagttagelser, som naturligvis gentages med utrættelig og rytmisk repetition, som det sig hør og bør i en velfungerende offentlighed i et land med en åbenhjertig tradition.

Så min institutledelse må vælge: **Handler dette om ytringsfrihed eller om ingenting? Hvis det første er tilfældet, ændrer sagen karakter for alle parter. Hvis det andet er tilfældet, så kan og vil jeg fortsætte mit virke som hidtil.**